

писвалъ статии въ нѣкои френски вѣстници по българскитѣ работи. Една голѣма частъ отъ неговата кореспонденция на грѣкци языкъ се намира въ Министерството на Народното Просвѣщение, която желателно е да се искара на видѣло. А тази кореспонденция, безъ съмнѣние, ще хвърли свѣтлина върху много тъмни сега страни отъ живота и дѣятелността на първия български журналистъ.

Ето това е Фотиновъ. Ние не знаемъ да ли е умрѣлъ въ Цариградъ и трѣбва на сигурно да прѣдполагаме, че на неговото погрѣбение едва ли сж присѣтствували негови едиородци, за които толкозъ много е работилъ. Сѣ ще да е умрѣлъ между познати, ако не приятели. При послѣдния часъ не е имало край него нѣкой отъ домашнитѣ му, да пророни двѣ сълзи слѣдъ неговата смъртъ. Сегашното поколение, за което той толкозъ много е направилъ, не знае нито портрета му, нито гробътъ му. Жално! Утѣнително е поне това, че петдесетъ години слѣдъ неговото дѣло, българитѣ се собиратъ да почетятъ заслужено памѣтта на своя първъ журналистъ, да засвидѣтелствуватъ грамадното значение на неговото дѣло за бъдѣщето ни, че не се е трудилъ напрасно и че трудътъ му не е забравенъ. Прѣдъ нашитѣ очи Фотиновъ е прѣкрасенъ человекъ, който работи и се труди, споредъ силитѣ си, за свѣстяванъето народно, за неговото събужданъе отъ латаргическия снъ, отъ упойтелното несъзнание на своето човѣшно достойство и своитѣ общественни нужди. Верѣдъ сегашната пустота въ нашия животъ, верѣдъ безиримѣрната алчностъ и други хиляди недужи, съ които, за нещастие, избилува нашия животъ, — споменътъ на една посрѣдственна, ако щете, но въ всѣкаквъ случай чествна и чиста личность, е една заслужена данъ Фотинову отъ страна на мислящитѣ хора у насъ. Дано той споменъ внесе нѣщо ново, идеално въ нашия журналистически животъ, вато ни опити къмъ по-свѣтли, по-чисти и по-разумни цѣли и задачи. Дано тоя празникъ побуди къмъ по-голѣма самостоятелностъ и съзвателностъ нашата журналистика за да продължава своята будническа и просвѣтителна роль. Дано всичко досегашно зло въ нашата журналистика да се прѣобърне на добро и въ полза на истината, справедливостта и човѣщината.

София, 6/VI 1894.

Ю. Ивановъ.